

Signs of the Times, 1 Juni 1888

De Verwerping Van Saul

1 Samuel 14-15

De relatie tussen Samuël en Saul was er één van bijzondere tederheid. Samuël hield van Saul als van zijn eigen zoon, terwijl Saul, moedig en vurig van aard, de profeet in grote eerbied hield en hem de warmte van zijn genegenheid en achting schonk. Zo waren de profeet van de levende God, een oude man wiens missie bijna voltooid was, en de jeugdige koning, wiens werk voor hem lag, met elkaar verbonden door de banden van vriendschap en respect. Tijdens zijn hele perverse koers klampte de koning zich aan de profeet vast alsof alleen hij hem van zichzelf kon redden.

Toen Saul tot koning was uitgeroepen, had Samuël het volk verzekerd dat het gevaar van de toekomst zou zijn dat ze het verbond met de Heere zouden vergeten en God niet zouden erkennen als de hoogste Heerser van hun natie. Israël had een monarchie naar hun eigen hart gezocht en gekregen, maar Samuël had hen verteld dat de Heere in Zijn oneindige barmhartigheid bereid was om hen te vergeven en te helpen, als ze Hem maar zouden vrezen en Hem in waarheid zouden dienen. De vraag over de bekering van Israël tot het koningschap van het koninkrijk van God moest worden beantwoord. Zou het Israël van God, met hun koning aan het hoofd, God uitdrukkelijk gehoorzamen, of zouden ze dat niet doen? Of Israël moet ophouden het volk van God te zijn, of de principes waarop de monarchie was gebaseerd moeten geestelijk worden en de natie moet door een goddelijke macht worden geregeerd. Als Israël helemaal van de Heere zou zijn, dan zou de Heere een koninkrijk stichten waarin de menselijke en aardse wil onderworpen zou zijn aan de wil van God, en op deze manier zou de verbondsrelatie die God tot Heerser over Israël maakte, behouden blijven. De vraag lijkt misschien van weinig belang voor onze eindige geesten, maar dat was het allerminst. Zou de koning die Israël had gekozen, luisteren naar de Heerser over alle

koningen? Zou hij zijn wil opgeven en de wil doen van de Vader die in de hemelen is? Geen monarchie in Israël die niet in al haar wegen het hoogste gezag van God erkende, zou kunnen gedijen. Zolang het volk Israël zich ondergeschikt aan God zou gedragen, zou Hij hun bescherming en verdediging zijn.

De profeet Samuël was afgewezen als heerser over Israël en Saul was gekozen om deze verantwoordelijke positie in te nemen. Samuël was niet afgunstig en jaloers op de gekozen koning. "God verhoede," zei de profeet, "dat ik tegen God zou zondigen door niet meer voor u te bidden." De Heere vereenzelvigd zijn belang met het volk, en hoewel Israël de Heere zeer ontstemd had en Samuël zeer bedroefd, scheidde de profeet zijn belang niet van Israël; maar hij sprak een besliste waarschuwing uit: "Als gij nog goddeloos zult doen, zult gij verteerd worden, zowel gij als uw koning."

Saul was er niet in geslaagd om de test van zijn geloof te doorstaan in de beproefde situatie te Gilgal en had de dienst van God te schande gemaakt; maar zijn fouten waren nog niet onherstelbaar en de Heere schonk hem nog een gelegenheid om de les te leren van een onvoorwaardelijk geloof in Zijn woord en een onvoorwaardelijke gehoorzaamheid aan Zijn bevelen. Als de Heere zich helemaal van Saul had afgezonderd, zou Hij niet opnieuw tot hem hebben gesproken door middel van zijn profeet en hem een bepaald werk hebben toevertrouwd om uit te voeren, zodat hij de fout van het verleden zou kunnen herstellen.

Laten we dit opmerken. Als iemand die beweert een kind van God te zijn, onzorgvuldig wordt in het doen van de uitdrukkelijke wil van God, en door zijn afwijking van het pad van rechtschapenheid, velen worden beïnvloed om oneerbiedig te worden en geen acht te slaan op de geboden van God, en als hij dan berisping aanvaardt en waarachtig berouw van ziel heeft, als hij zijn dwaling inziet en niet langer verheven meningen heeft over zijn kunnen, en op God vertrouwt, die alleen in staat is om hem te redden, dan kan zijn mislukking in het verleden in overwinning worden veranderd, omdat

hij zich bewust wordt van zijn ongeschiktheid om te doen wat God van hem verlangt, zonder goddelijke kracht en wijsheid.

De apostel Paulus ging vóór zijn bekering regelrecht in tegen de wil van God. Zijn krachten werden ingezet voor de zaak en het werk van de vijand van God en de mens; maar toen het licht uit de hemel om hem heen scheen en de stem van Jezus werd gehoord die zei: “Saul, Saul, waarom vervolgt gij Mij? Ik ben Jezus, die gij vervolgt”, vroeg hij: “Heer, wat wilt Gij dat ik doe?” Liefde voor Jezus werd de heersende kracht in zijn leven en als er werk te doen was voor de Heere, kon geen gevaar hem intimideren, geen tegenstand hem hinderen, geen bedreigingen hem ontmoedigen, geen moeilijkheden hem ontmoedigen, geen macht hem doen afwijken van de weg die God had uitgestippeld.

Voordat Paulus een oprechte bekering tot God ervoer, beheerste egoïsme zijn geest en ziel. Hij schatte alles verkeerd in, want zelfverheerlijking en egoïsme hadden invloed op zijn hele leven en karakter. Hij prees zijn eigen ijver. Hij droeg een spiegel bij zich, geen spiegel waarin hij de gebreken van zijn karakter kon ontdekken, maar een spiegel waarin hij zichzelf kon bewonderen. Alles werd omgezet in zelfverheerlijking; maar nadat Jezus aan hem geopenbaard was, was zijn verheven mening over zichzelf verdwenen. Hij zag niets anders om in te roemen dan het kruis van Christus. De Heere bracht Paulus over een pad dat moeilijk begaanbaar was, maar de apostel zag daarin kostbare mogelijkheden om zijn trouw aan Jezus te bewijzen, die hij in de persoon van zijn heiligen had vervolgd.

Toen Samuël werd opgeroepen om een zeer pijnlijke boodschap van veroordeling te brengen aan hem die hij liefhad als een zoon, zag Saul geen grote zonde in de koers van overtreding die hij had gevolgd. Toen hij berispt werd, toonde hij geen boetvaardigheid of berouw van zijn ziel. Hij was niet bedroefd over zijn ongehoorzaamheid. Hij gaf zijn wil niet over aan God, maar begon zijn daden goed te praten en verontschuldigen aan te bieden voor zijn dwaling. Na de aankondiging dat zijn koninkrijk vanwege zijn overtreding niet zou

blijven bestaan, werd Saul nors en moedeloos. Hij dacht dat hij onrechtvaardig was behandeld en ging tot het uiterste in zijn beheer van de zaken in het koninkrijk.

Op een keer sprak hij een vloek uit over iedereen die op een bepaalde dag van de strijd van voedsel zou proeven. Dit verbod was niet vereist door de Heere. Het kwam van Saul zelf en kostte hem bijna het leven van zijn zoon Jonathan. Het creëerde een wilskrachtige oppositie tegen zijn gezag in zijn leger en leidde ertoe dat het volk het gebod van God overtrad. Ze hadden de hele dag oorlog gevoerd en waren flauwgevallen door gebrek aan voedsel, en zodra de uren van beperking voorbij waren, stortten ze zich gretig op de buit en verslonden gulzig het vlees met het bloed, waarmee ze de wet overtraden die zo iets verbood; want de Heere had gezegd: “Gij zult het bloed daarvan niet eten.” God had hun regels gegeven die nageleefd hadden moeten worden, want de Heere weet wat goed is voor de mens en Hij moet gehoorzaamd worden. Maar er zijn velen die de beproevingen die God heeft gegeven lichtvaardig zullen opvatten en de verantwoordelijkheid op zich zullen nemen om beproevingen en verboden te creëren, zoals Saul deed, die oneer brengen aan God en kwaad aan de mensen.

De Heere stuurde Saul een laatste boodschap. Door gehoorzaamheid zou hij zijn trouw aan God en zijn waardigheid om voor Israël te staan nog kunnen bewijzen. Samuël kwam naar de koning en bracht het woord van de Heere. De profeet zei: “Zo zegt de Heere der heerscharen: Ik gedenk wat Amalek Israël heeft aangedaan, hoe hij hem opwachtte op de weg, toen hij uit Egypte kwam. Ga nu heen en sla Amalek, en vernietig alles wat zij hebben, en spaar hen niet; maar dood man en vrouw, zuigeling en zogende, os en schaap, kameel en ezel.” En in het verslag staat: “Saul versloeg de Amalekieten van Havila totdat gij te Sur komt, dat tegen Egypte aanligt. En hij nam Agag, de koning der Amalekieten, levend, en vernietigde het ganse volk met de scherpste des zwaards. Maar Saul en het volk spaarden Agag, en het beste van de schapen, en van de runderen, en van de mestdieren, en de lammeren, en al wat goed was, en wilden hen niet

volkomen verderven; maar al wat verachtelijk en afval was, dat vernietigden zij volkomen.”

Deze overwinning op de Amalekieten was de meest briljante overwinning die Saul ooit had behaald, en het diende om de trots van het hart, dat zijn grootste gevaar was, weer aan te wakkeren. Het goddelijke edict dat de vijanden van God aan de totale vernietiging wijdde, werd slechts gedeeltelijk vervuld. Omdat hij de eer van zijn triomfantelijke terugkeer wilde verhogen door de aanwezigheid van een koninklijke gevangene, waagde Saul het om de gewoonten van de naties om hem heen te imiteren en hij spaarde Agag, de woeste en oorlogszuchtige koning van de Amalekieten. Het volk, beïnvloed door zijn voorbeeld, reserveerde voor zichzelf de mooiste veestapels, kuddes en lastdieren.

Hier werd Saul aan de laatste test onderworpen. Zijn aanmatigende minachting voor de wil van God, waaruit zijn vastberadenheid bleek om als onafhankelijk vorst te regeren, bewees dat de koninklijke macht als plaatsvervanger van de Heere niet aan hem kon worden toevertrouwd. Terwijl Saul en zijn leger naar huis marcheerden in de roes van de overwinning, heerste er diepe angst in het huis van Samuël, de profeet. Hij had een boodschap van de Heere ontvangen, waarin de koers van de koning aan de kaak werd gesteld. “Het berouwt mij dat ik Saul tot koning heb aangesteld, want hij heeft zich van mijn navolging afgekeerd en mijn geboden niet uitgevoerd.” De profeet was diep bedroefd over de koers van de opstandige koning, en hij weende en bad de hele nacht om een omkering van het verschrikkelijke vonnis.

Gods berouw is niet zoals het berouw van de mens. “De Kracht van Israël zal niet liegen, noch berouw hebben, want Hij is geen mens, dat Hij berouw zou hebben.” Het berouw van de mens brengt een verandering van gedachten teweeg. Gods berouw impliceert een verandering van omstandigheden en relaties. De mens kan zijn relatie tot God veranderen door te voldoen aan de voorwaarden waarop hij in de goddelijke gunst kan worden gebracht, en hij kan zichzelf door

zijn eigen toedoen buiten de gunstige toestand plaatsen; maar de Heere is dezelfde “gisteren, vandaag en voor eeuwig”. De Saul die God koning maakte was een nederige man, klein in zijn eigen ogen, en niet de Saul die God berouwvol tot de troon van Israël had verheven. Sauls ongehoorzaamheid veranderde de toestand van zijn relatie met God; maar de voorwaarden van acceptatie met God waren onveranderd, Gods eisen waren nog steeds hetzelfde; want bij Hem “is geen veranderlijkheid, noch schaduw van verandering”.

Met een pijnlijk hart ging de profeet de volgende morgen op weg om de dwalende koning te ontmoeten. Samuël koesterde de hoop dat Saul zich bij nader inzien bewust zou worden van zijn zonde en door berouw en vernedering voor God weer in de goddelijke gunst hersteld zou worden. Maar wanneer de eerste stap op het pad van de overtreding wordt gezet, wordt de weg gemakkelijk. Satan leidt verder, en Saul, vernederd door zijn ongehoorzaamheid, kwam Samuël tegemoet met een leugen op zijn lippen. Hij riep uit: “Gezegend zijt gij van de Heere, ik heb het gebod van de Heere uitgevoerd.”

De geluiden die op de oren van de profeet vielen, weerlegden de bewering van de ongehoorzame koning. Op de scherpe vraag: “Wat betekent dan dit geblaas van de schapen in mijn oren, en het loeien van de ossen dat ik hoor?” antwoordde Saul: “Die hebben ze van de Amalekieten gebracht; want het volk heeft de beste schapen en ossen gespaard om aan de Heere, uw God, te offeren; de rest hebben we totaal vernietigd.”

De boodschap van Sauls afwijzing bracht onuitsprekelijk verdriet in het hart van Samuël. Het moest voor het hele leger van Israël worden gebracht, terwijl zij vervuld waren van trots en triomfantelijke vreugde over een overwinning die werd toegeschreven aan de moed en het generaalschap van hun koning, want Saul had God niet in verband gebracht met het succes van Israël in dit conflict; maar toen hij het bewijs van Sauls rebellie zag, werd hij zeer geroerd door verontwaardiging, dat hij, die zo hoog begunstigd was door God, het

gebod van de Hemel zou overtreden en Israël in zonde zou leiden. Samuël liet zich niet misleiden door de uitvluchten van de koning. Met gemengde smart en verontwaardiging verklaart hij: “Blijf en ik zal u zeggen wat de Heere vannacht tot mij gezegd heeft. En hij zeide tot hem: Zeg op. En Samuël zeide: Toen gij klein waart in uw eigen ogen, waart gij niet het hoofd der stammen van Israël, en de Heere zalfde u tot koning over Israël.” Hij herhaalt het bevel van de Heere over Amalek en vraagt naar de redenen van de ongehoorzaamheid van de koning.

Saul volhardt in zelfrechtvaardiging: “Ja, ik heb de stem des Heeren gehoorzaamd, en ben de weg gegaan, die de Heere mij gezonden heeft, en heb Agag, de koning van Amalek, gebracht, en heb de Amalekieten volkomen verdelgd. Maar het volk nam van de buit schapen en runderen, het voornaamste van wat volkomen vernietigd had moeten worden, om aan de Heere, uw God, te offeren in Gilgal.”

In strenge en plechtige woorden veegt de profeet de toevlucht van leugens weg en spreekt het onherroepelijke vonnis uit. “Heeft de Heere evenveel behagen in brandoffers en offers als in het gehoorzamen van de stem des Heeren? Zie, gehoorzamen is beter dan offeren, en horen is beter dan het vet van rammen. Want opstandigheid is als de zonde der tovenarij, en koppigheid is als ongerechtigheid en afgoderij. Omdat gij het woord des Heeren verworpen hebt, heeft Hij ook u verworpen om koning te zijn.”

Nederlandse Vertaling door krachtvanboven
www.krachtvanboven.nl
Signs of the Times, 1 Juni 1888